

Misshandel genom en unik spark mot hela kroppen

Svar på åklagarens överklagan
till hovrätten | mål B 1499-24

Manuel Echeverría

2024-04-18

Innehåll

Inställning till begäran om ändring.....	3
Åklagarens skäl – bakgrund	3
Åklagarens skäl & yrkanden	4
Bevisning – skriftlig	5
Muntliga bevis – huvudförhandling Malmö tingsrätt.....	7
Bildbevis.....	8
Vetenskapliga bevis.....	9
Bevisning i händelse av huvudförhandling	11
Yrkar huvudförhandling	11
Slutförande av talan.....	12
Misshandel genom en spark mot hela kroppen.....	14
Vittnesmålets tillförlitlighet.....	16
Kvantifiering av vittnesmålets tillförlitlighet	17
Vittnesmålen, tingsrätten & versionerna	19
Bevis för motiven att springa på mig	21
Sammanfattning och avslutande kommentar.....	23

FUP = Förundersökningsprotokoll, **FUPT**= tilläggsprotokoll.

Inställning till begäran om ändring

Jag bestrider ändring av tingsrättens dom som frikänner mig.

Åklagarens justering av gärningsbeskrivningen löser inte den föregåendes problem, med avseende på inskränkningar på mina faktiska möjligheter till försvar; medför intern inkonsekvens, med avseende på precision; och medför extern inkonsekvens då skadeståndsyrkandet förblir oförändrat trots bevisläget och tingsrättens skäl. Jag utvecklar detta i följande avsnitt.

Åklagarens skäl – bakgrund

Trots att målsägande Klaus Christian Kasten angav en unik spark mot benen i det inledande polisförhøret (daterat till 2020-09-26), så ändrade han sin version till överkroppen (FUP s.12, 2022-12-19) och slutligen mellangärdet (FUPT s.11, 2023-05-11). Åklagaren valde att väcka åtal med en otrolig gärningsbeskrivning om en spark mot mellangärdet, trots att målsägande medgav spekulation (Ibid.) och som förblir utan stöd i bevisläget (se nedan). Åklagaren erkände under huvudförhandlingen, i samklang med mitt yttrande, att belägg för större skador saknas i patientjournalen. Det står klart att det målsägande sjukskrev sig för, d.v.s. skador på bröstet och handen (FUP, s.6 2020-10-06), inte hittades i läkarundersökningen som hade dem som utgångspunkt. De enda skador som det finns belägg för är skrapår på knän och hakan. Det är detta som avses med "vissa skador" när "han ramlat", i domskälen. Disparata anklagelser skapade osäkerhet och belastade mitt försvar men den bristande överensstämmelsen, mellan dem och bevisningen, beseglade i förlängningen domslutet till min fördel då gärningsbeskrivningen tappade kontakten med bevisläget.

Åklagarens skäl & yrkanden

Åklagaren gör samma yrkanden som under föregående huvudförhandling – att jag döms för misshandel – och åläggs att betala en summa på över 13 000 kr till målsägande för kränkning samt den skada han lidit.

Åklagarens huvudskäl är ett påstående om att tingsrätten "funnit att det är bevisat" att jag utdelat "en spark som träffat målsägande på benet". *Detta är oriktigt*. Rätten ställer sig uttryckligen undrande till om just detta skett i ljuset av bevisningen som lagts fram, de skriver: "Detta *skulle kunna* tala för att Manuel Echeverría gjort sig skyldig till misshandel".

Åklagarens formulering av den justerade gärningsbeskrivningen går ut på att byta ut var sparken träffade – från "i mellangärdet" – till "på kroppen". Den justerade gärningsbeskrivningen är bristfällig då den är mer oprecis än den föregående och täcker likväl det av tingsrätten avvisade området på kroppen, då den i synnerhet innefattar mellangärdet. Speciellt täcker den områden precis runtomkring mellangärdet, halsen, huvudet, etc.

Därmed är den nya gärningsbeskrivningen delvis redan avvisad och om en välvillig tolkning görs, så inskränker den återigen mina faktiska möjligheter till försvar. Detta då ovisshet råder ifall jag skall anses vara skäligen misstänkt till att uppsåtligen försökt skada målsägande allvarligt med en spark, t.ex. på överkroppen, angränsande försök till grov misshandel; rör sig om krokben som angränsar ofredande; eller rentav en oaktsam krock.

Det är vedertaget att förfarandet strider mot rekommendationer om precision, i synnerhet då Jakob Jedemark samtidigt ger uttryck för att tingsrätten ser en spark på benet "bevisat". En indikation på att åklagaren, liksom tingsrätten, är osäker på om våld är "bevisat" men likväl tillfreds med att låta påskina mer, trots att domskälen utgår från en unik spark.

Det som föranleder tingsrättens diskussion om behovet av en justering är inte att en spark mot benet är bevisat, utan att en spark mot mellangärdet saknar täckning i bevisningen som, om något, pekar åt ett annat håll. Detta är vad tingsrättens domskäl huvudsakligen handlar om.

Rätten fann också att målsägande fått sina skador när han skrapade i marken och bevisläget fastställer att det bara finns belägg för skrapår. De påstådda skadorna som målsägande sjukskrev sig för – och därmed rimligen orsakat en betydande del av den förmodade känslomässiga och fysiska skadan – saknar täckning i bevisningen. Därtill täcker den nya vaga gärningsbeskrivningen även mindre skadlig kontakt. Trots allt tillåts skadeståndsyrkandet förbli opåverkat av den nya jämförelsevis milda anklagelsen och dess påstådda biverkningar.

Bevisning – skriftlig

Precis som förra gången (aktbil. 12) ber jag om att få lyfta fram delar av förundersökningsprotokollet med metadata, inklusive polisförhören med målsägande och vittnesattester, som bevisning. Villkoren för detta regleras genom ändringar i RB kap 23, 35 och 36 sedan januari 2022.¹ Bevisen är angivna med datum eller sidnummer i anslutning till skäl. Samtliga skriftliga förutom domskälen och kriminalvårdens sena yttrande, lyftes redan under upptakten till huvudförhandlingen i tingsrätten.

1. Inledande förhöret (FUP s.10f, 2020-09-26) för att visa målsägandes inkonsekvens gällande våld och skador som det ej finns belägg för; och som han inte ens nämner inledningsvis trots specifika frågor i förhör.
2. Målsägandes patientjournal för att visa att skadorna är begränsade till skrapår på knäna och hakan; och det senare är ca 5mm, varför en av bilderna är missvisande (FUP s. 34f). I likhet med bilderna och journalen *finns ej spår av en unik spark mot benen* som målsägande kan ha fått ont av p.g.a. själva träffen, bara skrapår från ett fall.

Ytterligare bevis som styrker motiv att tala osanning för att få ersättning, ta ledigt och kräva skadestånd.

¹ Åklagarmyndigheten. Nya regler om tidiga förhör – Rättslig vägledning 2021:23.

3. Mail från målsägande (FUP s.6, 2020-10-06) visar oskälig sjukskrivning. Där framgår att han sjukskrev sig för *handen och bröstkorgen* under flera arbetsdagar, över en period på 11, med ersättning (FUPT s. 7-9).
4. **Utöver detta** åberopar jag tingsrättens domskäl som fastställer att målsägande sannolikt inte träffades på överkroppen. Dessa visar att även den nuvarande gärningsbeskrivningen är problematisk.
5. Förhör med målsägande som styrker personangrepp (FUP s.13-16, 2022-08-30). Dessa finns dock utspridda över flera förhör.

Följande styrker personangrepp och utgör därmed ytterligare skäl till att dokumenten åberopas. Målsägande anklagar mig för att vara "en mycket instabil person med vanföreställningar och våldsbenägenhet som behöver professionell psykiatrisk hjälp" (FUP s.6, 2020-10-06); att jag är konspiratorisk (FUPT, s.11); med "förvriden och psykotisk verklighetsbild (FUP s.10, 2020-09-26); samt att jag valt att isolera mig och kan tänkas bränna ner hans bostad (FUP s.16, 2022-08-30).

Utöver detta vill jag lyfta fram kriminalvårdens yttrande som styrker att jag inte är våldsbenägen, inte motsäger att jag är i god psykisk och fysisk hälsa samt ostraffad (aktbil. 20, särskild personutredning).

6. Förhör med Muhsen Awad (FUP s.20-24, 2022-09-07) som bevis för att vittnenas berättelse varken är oberoende av målsägande eller varandra *samt att avståndet till händelsen är uppåt 220m* längst vägen. "Min fru frågade varför han snubblat och han svarar att det inte var hans fel. Min fru sa till mig att den misstänkta sträckt sitt ben mot [målsägande]" (...) "Vi var mycket med målsägande". Här nämns att de är *på väg mot restaurangen (Bloom)* och vittnet anger med ett "X", att händelsen äger rum åtminstone 150m därifrån (fågelvägen), se kartan.
7. Förhör med huvudvittnet för fastställandet av riktning och ytterligare bevis på betydande avstånd till händelsen. Hon anger att målsägande hade sprungit förbi dem och att den misstänkte kommer gåendes mot dem (FUP s.25f, 2020-09-26). Målsägande fastställer att han sprang *förbi restaurang Bloom i riktning mot triangeln* (FUP s.10, 2020-09-26).

Vittnenas läge bekräftas också under huvudförhandlingen, se nedan.

Notoriska fakta: restaurang Bloom är över 30m lång, parallellt med vägen.

8. Förhör med målsägande för att visa vittnesmålens otillförlitlighet på avstånd, då händelsen vid fallet sker snabbt och svår att se; samt att målsägande sprang ganska fort. "Christian beskriver att Manuel kommer på honom från sidan när han springer, ganska fort. "Det hände så snabbt att Christian inte såg vad som händer" (FUPT s.10-12, 2023-05-11)

Andra *skriftliga* indicier på avstånd finns i polisförhöret med Muhsen Awad som erkänner att han inte såg händelsen; inte uppfattade aggressivitet mellan parterna; och påstår felaktigt att vi är ungefär lika långa.

Bevis på aggressivitet och ordväxling mellan parterna. "Jag blir såklart förbannad och frågar vad fan han håller på med" (...) "Han sa din jävla pajas" (FUP, s.10f). Bevis (9) är redan begärd används som referens nedan.

9. Belägg för att målsägande talar osanning när han påstår att han ej känner igen mig (FUP s.10, 2020-09-26). I mailet 2020-10-06 (FUP s.6) påstår målsägande att han såg och interagerade med mig 2020-09-04.

10. Förhör med målsägande för att visa att han ändrar sin version och att det gick fort. Anger träff på överkroppen. (FUP s.12, 2022-12-19)

Muntliga bevis – huvudförhandling Malmö tingsrätt

1. Förhör med Muhsen för att fastställa riktning, läge samt upplysningar om interaktion med parterna. Bekräftar att de var på väg mot restaurangen (Bloom), i riktning mot triangeln 01:27-02:02. Uppfattar dock ingen aggressiv situation mellan parterna.

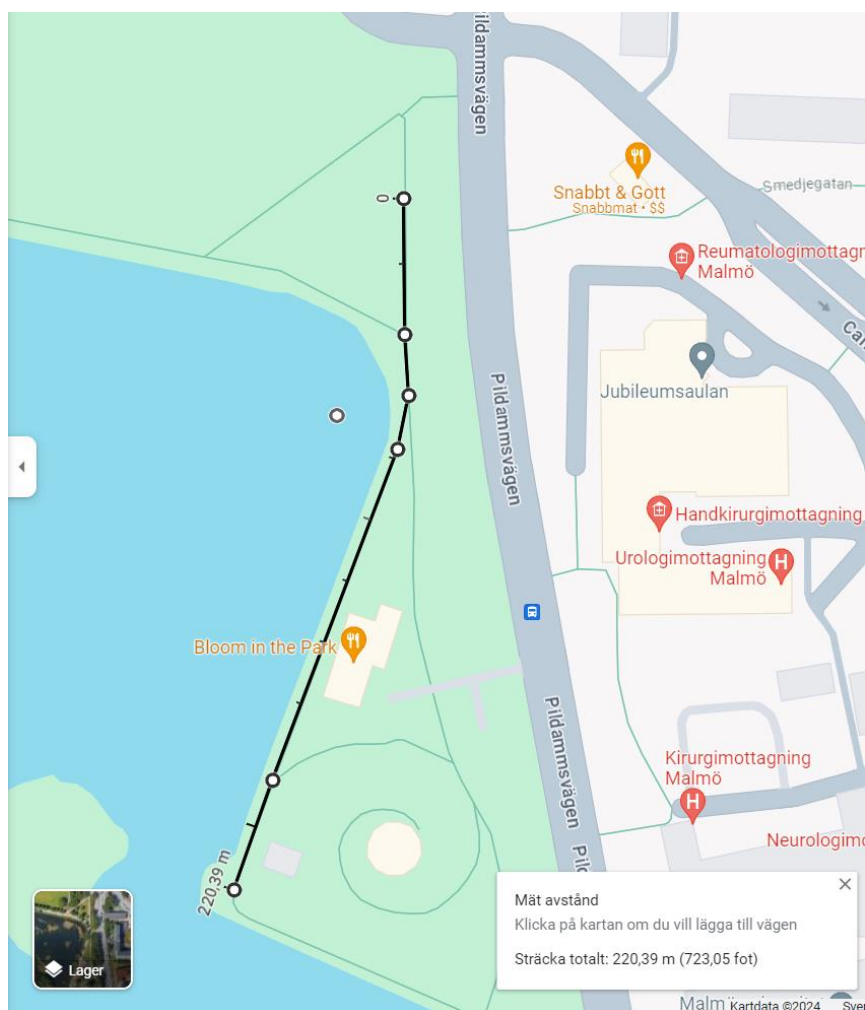
2. Förhör målsägande, för upplysningar om konflikt; skadorna; och uppfattningsförmåga. Anger att jag provocerar och säger "jävla pajas". (13:11-13:40), vilket innebär att han hör. Kan/vill ej svara på varför han ej uppfattar någon framför. Kan inte svara på varför han har blodiga händer men inget blod på tröjan efter 30-45 minuter.

Bildbevis

1. Bild med bildtext som förklarar varför mina byxor var utslitna vid tillfället. (Tilläggsprotokoll, s.32, 2023-09-28). Den motsäger också uppgiften om att jag skulle vara omkring 1,6m lång.
2. Notoriska fakta. Tydligare karta med representativ bild på vegetationen (nästa sida) och sikt vid händelsen. Sträckan börjar på platsen 0 i norr, som motsvarar platsen "X" vilken Muhsen Awad angav som brottsplats vid polisförhöret. Denna ligger vid "fontänen".

Genom att kombinera utsagorna går det att fastställa att målsägandes färdriktning är (nedifrån) uppåt/norrut – min motsatt åt söder. Fontänen ligger minst 160m bortifrån vittnena, närmare Pildammsparkens entré.

Tydligare karta och representativ bild vid fontänen "X" (0m). 1cm=20m.

Sträckan blir 10m mindre fågelvägen av svängen (Karta/bild Google)

Mot restaurang Bloom vid "X", söderut i motsatt riktning till målsägande. Grusvägens bredd är 5-6m.

Ovanstående bevis måste ses i en samlad bedömning; eller som underlag för slutledningar om trovärdighet, tillförlitlighet och uteslutning av utsagor. Metadata till bilagorna används också i slutanförendet.

Vetenskapliga bevis

Notera flertalet studier tillhör en rigorös vetenskaplig tradition som utgår från experiment och begränsar teoretiserandet till det minimum som krävs för hypotestestning. Hemvisten, mätt i citat, är ofta inom rättspsykiatri/psykologi/medicin, kriminologi och angränsande discipliner.

1. Dohmen, J. (2008) The influence of social forces: evidence from the behavior of football referees. *Economic Inquiry* 46(3): 411–424.

För att visa att bedömningars tillförlitlighet (eller minnet) påverkas av socialt tryck och kvantifiera sannolikheten till felaktig bedömning av en

fällning via krokben, tackling eller liknande som utgör en betydande del av straffarna. Det omfattande materialet är från perioden före kamera-domar.

2. Sauernann, J. & Dohmen J. (2016). Referee Bias. Journal of Economic Surveys. **Litteraturstudie** med tydliga slutsatser för att visa att *ovanstående inte är en engångsföreteelse.*
3. Strickland, B. & Keil, F. (2011). Event Completion. Cognition 121: 409-415. *Visar att falska minnen om orsak och verkan vid en yttre påverkan uppstår i realistiska situationer såsom sport, exempelvis ifall någon sparkar på ett objekt, redan inom ett par sekunder.*
4. Gerrie, M. Belcher, L. & Garry, M. (2006) Mind the Gap. Applied Cognitive Psychology. 20: 689-696.

För att visa att falska minnen inte behöver socialt tryck då människor fyller i med egna minnen redan inom 24h om det verkar rimligt.

5. Riesthuis, P. Otgaar, H., Bogaard, G. & Mangiulli, I. (2023). Factors affecting the forced confabulation effect: a meta-analysis of laboratory studies, Memory. **Litteraturstudie** för att visa att *de två föregående inte är en engångsföreteelse.*
6. Jokl, E. (1939). The Medical Aspect of Boxing. South African Journal of Science. *Visar att träff mot mellangärdet är ett ökänt fenomen bland andra slag mot överkroppen. Jag är naturligtvis ointresserad av själva mekanismen som föreslås på 30-talet. Denna råder det dessutom osäkerhet kring tills idag men beskrivningen känns igen.*
7. Blows on Solar Plexus (1950). The British Medical Journal Vol.1, *som beskriver vad som kan hända när man är oförberedd;*
8. Froidmont et al. (2015). Cardioinhibitory Reflex due to a Karate Kick. Am J Forensic Med Pathol. *För att visa resultatet av en spark mot mellangärdet och överkroppen och på så vis lyfta fram det absurda i gärningsbeskrivningen då målsägande t.o.m. springer.*

Dessa kan refereras till som V1-V8 nedan. Se aktbil. 22-29 men bifogas även digitalt.

Bevisning i händelse av huvudförhandling

Om jag av någon anledning inte får igenom bevisningen som jag begärt ovan, med undantag för notoriska fakta, så vill jag höra samtliga vittnen och målsägande igen för att hävda min rätt enligt principen om kontradiktion. På så vis kommer exakt samma bevisning att lyftas fram vid diskrepanser i utsagorna under förhör. Om jag får igenom bevisningen, så räcker det med det inspelade och tryckta materialet ovan.

Målsägande, för att bevisa att han inte blivit misshandlad.

Muhsen Awad, för att fastställa omständigheterna vid den påstådda misshandeln.

Nathria Awad för att undersöka rimligheten i hennes påståenden, för att bevisa att misshandel inte ägt rum.

Yrkar huvudförhandling

Jag yrkar på huvudförhandling. Om den gamla gärningsbeskrivningen var besynnerlig för att den var så speciell att huvudsaken hamnade i bakgrunden, så är den nya förknippad med samma risk för att den är så påfallande allmän. Därför behövs en förhandling som kräver en skärpning så att den faktiska gärningen utreds, istället för att åklagarens formella beskrivning av densamma tillåts stjäla all uppmärksamhet av fel anledning. Med en sådan tillvaratas min rätt till kontradiktion på bästa sätt. Detta gäller i synnerhet ifall begäran om bevis avslås. I annat fall kan ett beslut till min nackdel nås utan att jag får möjligheten att försvara mig fullt ut mot en seriöst formulerad anklagelse. Jag har inte heller fått ta del av filmerna, trots begäran, varför jag inte kan bedöma ifall de är representativa och framföra en dagsaktuell kommentar. Protokoll saknades också trots att notarien verkar upptagen i ljudfilerna.

Slutförande av talan

Innan jag fördjupar mig i gärningsbeskrivningen och vittnesmålen med bevis, så bemöter jag åklagarens *skriftliga bevisning* punkt för punkt. Sammanfattningsvis preciseras skadorna i gärningsbeskrivningen till "smärta i bröstkorgen, handleden sårskada på knät samt blodvite då han skadade haka vid fallet". Detta avsnitt fastslår att det inte finns några som helst belägg för de två första anspråken, d.v.s. smärta i bröstkorgen och handleden. Detta kände åklagaren till redan under huvudförhandlingen i tingsrätten, där både jag och han kommenterade frånvaro av skador. Dessutom finns belägg som indikerar att målsägande medvetet eller omedvetet modifierat såret på hakan och att en av bilderna är missvisande. Därtill bevisar bilden på mina byxor (B1) ingenting annat än att de varit slitna. Jag refererar ofta till skriftliga bevis som SB1-SB9 och muntliga M1 och M2 av utrymmesskäl.

1) Min motbild förklarar varför byxorna är trasiga. Jag har kraftiga ben som går ihop från grenen till knäna – även med fötterna isär. Jag väger mellan 95-100 kg. Jag motionerar med långpromenader minst 3ggr i veckan. Det är inte svårt att föreställa sig vad som sker med friktionen. Jag får sår värre än målsägandes om jag slarvar med underställen, som också avverkas snabbt. Jag bowlar med andra ord ogärna. Senast jag gjorde det var det under villkoret att jag skulle få nya byxor om de gick sönder, vilket också blev fallet. Vid tillfället hade byxorna redan hål och jag har inte råd att köpa nya promenadplagg så fort de är lite trasiga. Det uppstod en hetsig stämning. Klaus såg hotfull ut och uppträdde aggressivt, så jag hukade mig snabbt i försvarsställning. Det finns inget konstigt med att de är trasiga under förutsättningarna. Den visar dock att det förmodligen har regnat.

2) Kommentarer på polis-bilderna av skadorna. Målsägande har en ren skjorta/tröja men blodiga händer – detta är ett tecken på att målsägande fingrat. Polisen fick samtal 13:38. 1:a förhöret var efter lite mer än en kvart och dessa tider stämmer med vittnesuppgifter.

Jag och målsägande börjar höras över 30 min efter (metadata FUP-förhören 2020-09-26). Det kan alltså mycket väl ha varit 45 min senare. Detta är ett tecken på att det inte droppade särskilt mycket blod innan bilderna togs.

Det finns tre bilder på hakan (2-4) där bild 4 (FUP s.31) visar ett sår som är 3-3,5 cm. Detta är 6-7 ggr större än det 5mm stora såret som läkaren noterar med att en liten hud-bit saknas. Den föregående bilden (FUP s.30) är nästan från samma avstånd men en annan vinkel. Där är fingrarna framför hakan endast 2-3ggr större än i verkligheten. Den relativa skillnaden är anmärkningsvärd. Bild 4 är inte representativ med avseende på sårets utseende, särskilt med tanke på läkarens anteckning.

Det framgår också att gruset är vått med gropar; gräset är lerigt; samt att träden och buskarna är gröna. Ett sådant underlag kan försvåra balansen och vegetationen kan bitvis försämra sikten (jfr B2). Avslutningsvis noterar jag att *målsägande varken visar upp bröstkorgen eller mellangärdet*.

3) Patientjournalen intygar om en rigorös undersökning som fokuserar på de kroppsdelar där målsägande säger sig ha blivit skadad. Journalanteckningen är 20:25, d.v.s. nästa 7h efter den påstådda sparken (senast 13:38 enl. polisens metadata, FUP s.4,39) som han säger sig ha fått ont av (SB1 s.11). Under huvudförhandlingen hävdas en träff mellan känna och midjan (förhör, Malmö tingsrätt) men läkaren hittar bara "mindre skrapsår på knäna" när benen undersöktes (SB2).

Det är välkänt, då det räcker med att ha sett ett kampsportsevent, att svullnader på ben, blåmärken eller lårkakor kan uppstå redan under en match på ett par minuter efter en spark. Målsägande har inte åberopat andra bevis från senare läkarundersökningar om nu symptomen dröjde.

Det andra synliga såret är 5mm under hakan, i övrigt är patientjournalen en friskförklaring, där även frånvaro av smärta fastläs. Detta gäller i synnerhet överkroppen och handen (SB2), som han sjukskrev sig för (SB3).

I tilläggsprotokollet hävdar målsägande att han haft "ont i bröstkorgen i flera veckor och gjort ont när han andats" (SB8 s.10). Detta sammanfaller med vissa beskrivningar av sparkar och slag mot överkroppen (se v6-V8). Kontrasten till patientjournalen kunde dock inte ha varit större. Den omfattande undersökningen inkluderar att läkaren känner sig för i buken (palperas), som är "mjuk och oöm"; besiktning av bröstregionen, som fastslår att den är stabil och att varken sår eller blåmärken syns till; och utöver detta friska lungor, andning och hjärta.

Höger hand studeras ingående med resultatet att "inga smärtor över benen i handen" upptäcks; samt "Fint distalstatus". Den senare inkluderar sökning efter svullnader, blåmärken, cirkulation, känsel, funktionalitet och smärta.

4) Oskäligen ersättningsanspråk. Förutsättningen för tidigare anspråk var en gärningsbeskrivning om en spark mot överkroppen, bedrägligt nära associerad med påståenden om persistent smärta (SB8.11). Enligt hans egen utsago så sjukskrev han sig, över en 11 dagars-period, för bröstet och handen (SB3). Dessa skador finns det inte ett spår av på bild; läkarundersökningen avsedd att hitta dessa; och är inte ens omnämnda när målsägande beskriver sina skador under polisförhöret på plats. Utöver den oskäligen sjukskrivningen kan han redan ha tillskansat sig annan ersättning på falska premisser, när han bemötts i god tro av berörda instanser.

Misshandel genom en spark mot hela kroppen

Trots att målsägande insisterar på att han blivit sparkad med en kraft som orsakat smärta av själva träffen (SB1), så finns varken märken, skador eller verifierad smärta, trots minutiös dokumentation. Spektakulärt nog är detta sant även i nuläget då hela kroppen är måltavlan, vilket säger något om utsagans trovärdighet mot bakgrund av bevisläget. Som ett försök till avgränsning, använder jag mig av förhöret i tingsrätten (M2) 11:34-11:44 där det framgår att målsägande har en originell definition av mellangärdet, som i hans tycke avser området mellan knäna och midjan hos en människa.

Samtidigt är det min minnesbild att han också gör en gest som tycks signalera överkroppen. Tyvärr har jag inte fått se filmerna, med hänvisning till sekretess, så jag kan ej bekräfta detta. Vad som däremot går att säga är att målsägande tydligt angett "överkroppen" tidigare (SB10), vilket självfallet förstärker intrycket att han använde den gängse definitionen av mellangärdet, som inte förutsätter något i stil med en huvudfoting.

Slutsatsen som följer av bevisläget är att han inte fått verifierbara skador av själva träffen från någon spark såsom målsägande själv har beskrivit den. Då målsägande trillat omkull, kvarstår möjligen skador som kan ha orsakats av fallet från den postulerade sparken och dessa är begränsade till skrapsår. Det enda som finns kvar av gärningsbeskrivningen i detta skede är alltså skrapsår på ben och haka som skall ha orsakats av en spark "på kroppen" och åklagaren menar rimligen att dessa i sin tur uppkommit därför att han blivit fälld, med åtföljande friktion mot marken. Detta ligger också nära vad det spekuleras om i domskälen efter att en spark mot mellangärdet, i överkroppen, uteslutits (SB4).

Problemet är att målsägande hävdar en unik spark som (i) dels gjort kontakt; och (ii) dels gör ont (t.ex. SB1); och (iii) dels lämnar själva träffen inga spår (SB2); och (iv) dels fått honom att ramla omkull (SB1). Dessa står i konjunktion och då de två första står i motsättning till det tredje, så undergrävs trovärdigheten av misshandelsutsagan som åberopar samtliga.

Ett likartat sätt att se på saken är att sannolikheten för (iii) är låg givet (i) och (ii); och där (ii) kan byta plats med (iii) med liknande slutsats. Till målsägandes försvar så går det att misstänka att han helt enkelt farit med osanning. Om utsagan att han fick ont av själva träffen stryks, så återstår en anklagelse som går ut på en kontakt som inte gör ont men resulterat i att målsägande ramlat omkull och fått skrapsår.

Vittnesmålens tillförlitlighet

Till att börja med är vittnena varken oberoende av målsägandes berättelse eller varandra. De handlar om ett äldre par som omedelbart påverkas av målsägandes version. Detta framkom när Muhsen Awad beskrev hur hans fru Nathria Awad frågade målsägande "varför han snubblat och han svarar att det inte var hans fel" (SB6). Dessutom framgick att de inte var särskilt mycket med mig men "mycket med målsägande" och att de samtalande (Ibid.). På så vis var de tidiga att ta parti för målsägande efter att de fått hans version. Detta framkom också under förhöret i Malmö tingsrätt (M1) att han stått bredvid sin fru när hon vittnade under det inledande polisförhöret. Samtidigt försöker frun påverka honom och detta hörs trots att hon sitter en bit ifrån och fick tillsägelse strax efter en minut in.

Muhsen hördes inte av mig i tron att han, eller frun för den delen, skulle vittna till min fördel. Jag utgår dessutom ifrån att minnet av skeendenas kronologi skulle vara obegriplig emellanåt. Därför ville jag snarare tydliggöra och bekräfta specifika och föga kontroversiella självklarheter som kan förväntas vara lättare att minnas.

Utöver att Muhsen inte såg en spark, var det enda som kunde fastställas med säkerhet att paret går mot restaurang Bloom i riktning mot Triangeln och att målsägande sprang förbi dem i samma riktning (M1, 01:32-02:03). Detta i samklang med målsägande (SB1) och Nathria i polisförhören, där hon säger att målsägande sprang förbi dem bakifrån medan jag gick i motsatt riktning emot dem (SB7). Enligt målsägande var han på andra sidan restaurangen: "Sprang förbi restaurang Bloom mot triangeln. Efter en liten bit möter jag Manuel". Detta sammanfaller med Muhsens version men han menar att händelsen ägde rum vid fontänen närmare entrén (SB1 s.10; M1; SB6). Som kartan (SB6 och B1) visar, så är vittnena minst 160m ifrån, mätt från restaurangens början, sett i riktning mot Triangeln. Logiskt sett är det minsta avståndet de överhuvudtaget kan befinna sig inom strax över 30m om målsägande och vittnena antas stå exakt på varsin ände av restaurangen när målsägande ramlar omkull.

Att vittnena kommer ihåg att de var på väg mot restaurangen samtidigt som det finns utsagor som kan tolkas som om de står nära är förklarligt då polisen aldrig fastställde avståndet vid de inledande polisförhören. Huvudvittnet hördes igen 1230 dagar efter händelserna på Pildammsparken. En av de mest trovärdiga uppgifterna i hennes vittnesmål är att hon inte är från staden, vilket förmodligen spär på osäkerheten.

Nästan all någorlunda tillförlitlig kringinformation om hur de reagerade och vad de uppfattade pekar mot att de var på avstånd eller att misshandel inte ägt rum. För det första såg inte mannen i paret, Muhsen Awad, att målsägande Klaus blivit fälld, trots att han gick bredvid sin fru (till höger). För det andra frågar kvinnan, Nathria Awad, varför målsägande Klaus ramlat (SB6 s.20, 2022-09-07). Därtill anger Muhsen att vi är lika långa trots att jag är över en decimeter längre och hade höga dämpande sportskor (ca +3cm), varför det är osannolikt att vi gick tätt intill varandra. Utöver detta så framgår det tydligt från både mig (FUP, 37f; förhör tingsrätten 13:41-14:08) och målsägande (SB1) att vi båda var aggressiva och hade en ordväxling. Notera att detta inte begränsas till ömsesidiga beskyllningar utan handlar också om erkännanden från båda parter. Detta uppfattar inte vittnena, trots att de hörts två gånger.

Kvantifiering av vittnesmålets tillförlitlighet

Vittnesmålets integritet har en särställning i lagen, bland annat för att den är så skör. RB 36:10 (Rättegångsbalk) framhärdar att information om vittnes relation till part, sak och övriga omständigheter som påverkar tilltron skall redovisas; 36:17 reglerar mot ledande frågor och 36:18 påtryckningar; Malmö tingsrätt informerar att förhör med part bör ske innan bevisning, i linje med RB 43:8.

Vittnena under huvudförhandlingen i Malmö tingsrätt kom förvisso in efter målsägande men var redan präglade av hans version. De kom in i följd men hade redan format gemensamma minnesbilder som tillåter tidsresor.

Utöver detta fanns enligt vittnesuppgifter 1-2 polisbilar på plats med flertalet poliser som utgick från att en misshandel hade ägt rum och ställde frågor därefter till ett äldre par med utländsk bakgrund som gjort sitt bästa för att vara tillmötesgående under rättegången. Det är känt från den vetenskapliga litteraturen att socialt tryck kan leda till felslut.

En relevant studie är proffsdomare och straffsparkar inom fotbollen då dessa i betydande utsträckning är kopplade till tacklingar och fällningar även om hands också förekommer. Dohmen (2008) visar att elitdomare dömer till hemmalagets fördel mest när det sociala trycket är som störst. Trots att de tjänar tiotusentals kronor per match, övervakas och får sparken ifall de är partiska, så dömer de till hemmalagets fördel. De finner att när hemmalaget ligger under stort, så är över 50 % av straffarna till deras fördel kontroversiella eller felaktiga. När de ligger under med ett mål så stiger siffran helt felaktiga straffar till över 14 %. *När domarna anstränger sig som mest för att inte döma fel, d.v.s. till bortalagets favör när de leder med ett mål, så är ändå under 90 % av straffarna korrekta.*

Inte ens eden är skydd mot den osanning som vittnet tror sig ha sett. Jag bistår med vetenskapliga rön som kvantifierar detta. Forskningen är entydig om att påtryckningar påverkar minnet, där det räcker med ledande frågor för att falska minnen skall uppstå i vissa fall. Experimenten förutsätter dock att det gått en tid mellan händelserna och minnes-testen, från en dag till flera veckor.

Falska minnen kan dock uppstå utan påtryckningar. Mellan artiklar om socialt tryck och långtidsminnet till grundforskningens konceptuella atomer om korttidsminnet, finns en relevant artikel som är applicerbar på detta fall. Det handlar om artikeln av Strickland & Kiel i Cognition (2011). Den visar att förväntningar om orsakssamband skapar falska minnen inom sekunder i realistiska förlopp i en tidsskala på 30s. Försökspersonerna fick t.ex. se videoklipp där en person närmar sig en fotboll som flyger iväg men utan att själva sparken som träffar visas. Trots detta registrerades falska minnen om att försökspersonerna sett träffen i en hög andel av fallen.

I detta fall står det klart att vittnena var på väg till restaurangen medan målsägande anger att brottsplatsen var någonstans efter restaurangen, möjligen ungefär där bilderna är tagna, även om ena vittnet menar att det var längre bort. Detta är nyckeln. Bara restaurangen är 10 m längre än engelska fotbollsförbundets rekommendationer för proffsdomare.

Om det nu är så att målsägande sprang förbi vittnena ungefär vid gymmet så är han 30s senare i närheten av fontänen, medan vittnena är över en fotbollsplan ifrån, då genomsnittshastigheten för jogging är 5m/s medan den för gång är närmare 1 m/s. Det kan även vara relevant att observera att det rör sig om ett äldre par, där mannen är ca 1.6m (SB6). Vid 4m/s är vittnena 90m ifrån och målsägande ungefär där bilderna togs.

Målsägande uppger att han sprang "ganska fort" och att det "hände så snabbt att [han] inte såg vad som händer" (SB8). Detta för händelserna vid Pildammsparken närmare förutsättningarna för minnes-experimenten med skillnaden att vittnena inte sitter bekvämt och tittar på videoklipp. Likt domarna i studierna om socialt tryck förflyttar de sig fritt men är rimligen inte lika fokuserade på mig och målsägande. De övervakas ej i syfte att förebygga felslut. Det sociala trycket från ordningsmakten sker under förutsättningarna misshandel och språkbarriärer, efter att vittnena fått målsägandes facit när de närmar sig. Slutligen går det flera år innan de hörs igen. Dessa betingelser omfattas av studier om såväl korttids- såsom långtidsminnet, med avseende på falska minnen (V1-V5).

Vittnesmålen, tingsrätten & versionerna

Detta avsnitt har betydelse för frågan om uppsåt samt om tingsrätten eller vittnesmålen uppgifter kan ändra slutsatserna om vilken typ av våldsutövning som överhuvudtaget kan tänkas vara möjlig.

Tingsrätten skriver att det finns "stöd för att målsäganden fallit till marken därför att Manuel Echeverria sparkat honom på benen. När han ramlat har målsäganden förorsakats vissa skador" (SB4 s.4). Med andra ord utesluter

tingsrätten att målsägande fick skador av själva träffen på benen i sin beskrivning. Skadorna får han på marken efter att han trillat. Som utgångspunkt har de använt sig av delar av målsägandes nya berättelse och huvudvittnet som hördes under huvudförhandlingen (Ibid.).

Vad jag kunde se så vinklar huvudvittnet ut foten efter golvet med benen ett halvt steg ifrån varandra och vrider överkroppen lite som en naturlig justering. Hon står sådär trots att åklagaren envisas med att peka uppåt med utgångspunkt från foten när han ställer frågor. Jag vet inte om detta är medvetet men definitivt en större ledande fråga. Som nämnts, har jag ej fått ta del av filmerna så jag har inte kunnat verifiera detta men har bra egna anteckningar från tillfället. Om detta läggs ihop med det inledande polisförhøret (SB7), så kan det betyda att mina och målsägandes ben till synes stött ihop med varandra ungefär vid knähöjd från hennes synvinkel. Hon gör även efterföljande charad som kan tolkas som att målsägande trampat på min fot eller dylikt och snubblat omkull. Exakt vad detta betyder är inte självklart men det finns säkrare slutsatser att dra.

- För det första ser inte hennes "sparkdemonstration" ut som en spark i ordets gängse betydelse, t.ex. en fotbolls – eller kampsportsspark.
- Hennes demonstration visar om något att jag och målsägande måste komma väldigt nära varandra för att kontakt skall vara möjlig.
- Varken målsägande eller vittnena påstår att jag jagat efter eller sprungit ikapp. Under tingsrättsförhøret med huvudvittnet påstås att målsägande och jag passerade varandra mitt på vägen.

Ett exempel från polisförhøret (SB7) lyder: **Han som sparkade, gick eller sprang han?** *Han gick. Han sparkade precis när de passerade varandra.*

Det finns i nuläget inget vittnesstöd för en spark mot låret eller midjan även om det t.ex. är möjligt att våra knän stött ihop i samband med att målsägande springer tätt intill mig med fart och jag, under antagandet att vittnet har rätt, vinklar foten efter marken. Även en sådan olycka är osannolik. Då benen är isär bildas en triangel som sänker höjden på mitt knä och sakläget är att målsägande är längre än mig.

Slutsatsen är att en spark *med uppsåt* mot intervallet [knä, midja], som åklagaren fastställer i tingsrättsförhöret med målsägande, inte har vittnesstöd om det som demonstrerades under huvudförhandlingen antas gälla. Eventuell träff mot det av åklagaren och målsägande påstådda intervallet måste ha skett av ett osannolikt sammanträffande. Då uppsåt är ett nödvändigt villkor för misshandel så måste denna anklagelse avslås.

Alltså finns ingen överensstämmelse mellan vittnesmålet och området [knä, midja]. Intervallet [knä, huvud] kan också uteslutas. Då återstår potentiell kontakt i intervallet [fötter, knän), d.v.s. från fötterna till strax under knäna. Om tingsrättens version tillåts vara vägledande så gäller kontakt ben-ben i intervallet [fot, knät), i singularis. Det finns dock inte ens en självklar överensstämmelse om metoden. Åklagaren insisterar på termen spark medan vittnets demonstration och avsaknaden av skador säger något som inte matchar den gängse innebörden.

Då all bevisning pekar på att jag gick; inte jagade efter målsägande; men att vi likväl kom tätt intill varandra, så återstår frågan om målsägandes roll då han hade klart högre hastighet. Ett notoriskt faktum i sammanhanget är 6m vid fontänen och 5 m i raksträckan från vattnet förbi restaurangen. Samtidigt är det ingen som noterat fler människor vid händelsen och ena vittnet anger att det bara var vi 4 (M1). Raksträckan från gymmet fram till vägskalet, där vägen börjar svänga mot utgången, är med råge över 100m – och det är ytterligare över 60m till punkten vid fontänen pekats ut som brottsplats. Målsägande behövde aldrig springa tätt intill mig.

Bevis för motiven att springa på mig

Det finns mycket som talar för att målsägande ändrat sin version från en träff mot benen (SB1) till överkroppen (FUP s.12, SB8 s.11) för att motivera sjukskrivningen i efterhand, som han fick ledigt och ersättning för på falska premisser (SB2, SB3); och försöka få till ett högre skadeståndskrav och straffutmätning.

Det finns också bevis för att målsägande agerat provocerande och varit så pass medveten om detta att han försökt ljuga i polisförhören. Där underströk han att han inte kände igen mig och att vi inte hade setts på länge. Samtidigt sade han att jag försökt provocera honom bara ett par veckor tidigare i ett mail till polisen ett par dagar senare (SB9). *Som föregående avsnitt visar* fanns inget som tvingade målsägande att springa tätt intill mig, tvärtom har han långa sträckor att se sig för och gott om manöverutrymme, vilket gör det rimligt att han valde att göra det.

Jag gick den sträckan i flera år och hade aldrig sett honom tills han anklagar mig för misshandel på Pildammsparken under en promenad som jag vid tillfället tror sker på min 40-årsdag (se t.ex. FUPT 29f). Som framgår under förhöret med mig i Malmö tingsrätt, så slutade vi att umgås då både han och vår gemensamma kompis Marcus Stangl radikaliserades. Den senare deklarerade åsiktsgemenskap med högerextremisten Anders Behring Breivik, i anslutning till hans terroråd. Under tiden målsägande Klaus var i Sydafrika bodde jag med hans dåvarande flickvän en längre period, vilket troligen är ytterligare en bidragande orsak till hans agg emot mig.

Den politiska undertonen i hans personangrepp är omaskerade, se t.ex. FUP, s.16, liksom han och hans vapendragares upprepade försök att utmåla mig som en individ som lider av mental ohälsa och lyckats bli fixerad vid den makalösa idén att just målsägande Klaus & co skall vara framträdande i samhällsanalysen (t.ex. FUP s.19). Från september 2020 har han iscensatt provokationer för att försöka få fog för sina beskyllningar. I den bemärkelsen är han dock bara en i mängden (se t.ex. FUPT s.21-24).

Uppsåt kan inte ens bevisas även om vittnena antas vara tillförlitliga, i ett skede där målsägande väljer eller råkar springa tätt intill mig med fart – speciellt om han försökt provocera. Det rimligt att jag försökt väja undan snabbt och att målsägande i det skedet kan ha råkat illa ut. Antingen har kontakt uppstått, eller så har han ramlat för att han i sin tur reagerade på min acceleration och tappat balansen. Det finns många likartade scenarion.

Sammanfattning och avslutande kommentar

Det finns bevis för att kontakt uppstått i intervallet [fot, knät) som resulterade i att målsägande ramlat och fått skador av fallet men inte av själva ben-ben kontakten. Dessa begränsar sig till skrapsår på knäna och hakan. Uppsåt är ej styrkt och det finns belägg för att målsägande försökt provocera, vilket är en förmildrande omständighet. Den justerade gärningsbeskrivningen och skadeståndsanspråken förblir obefogade. Den förra då åberopat område och metod för våld har svagt stöd eller motsägs av bevisningen, som vittnar om ett skonsammare förlopp. Den senare för att anspråken inte har uppdaterats, ens efter att detta uppdagats i rätten.

De sannolika motiven är sjukersättning eller maximera straffutmätningen och skadeståndet på falska grunder, av pekuniära eller ideologiska orsaker. Det finns bevis för att han fått sjukersättning på oskäligen grunder då han angett skador som han saknar belägg för som skäl. Dessa är dessutom nära förknippade med grövre grundlösa anklagelser om våld mot överkroppen.

Det är fastställt genom bilder och en noggrann läkarundersökning att de verifierade skadorna är klart mindre i sin omfattning än de påstådda.

Det finns också belägg för att målsägande försökte provocera vid tillfället då misshandelsanklagelsen mot mig blev till. Dels valde han att springa tätt intill mig när det fanns gott om utrymme; och dels påstod målsägande att han inte kände igen mig vid det initiala polisförhöret, trots att han enligt egen utsago uppfattat mig som provocerande bara någon vecka innan.

Dessutom har han försökt provocera fram konflikt, efter att han upprättade anmälan, genom att förfölja mig i anknytning till ett hårt övervakat event. De ideologiska motiven sammanfattas av att hans nära vän, som figurerar som vittne i förundersökningen, deklarerade åsiktsgemenskap med Anders Behring Breivik i direkt anslutning till terrordåden.

Bevisen för att misshandel ägt rum och tillvägagångssättet är varken tillförlitliga eller trovärdiga. Vittnena har upprepade gånger själva erkänt att deras versioner varken är oberoende av varandra eller målsägande.

Enligt vittnesuppgifter frågade t.o.m. huvudvittnet målsägande om varför han snubblat; och huvudvittnet försökte påverka det andra vittnet under huvudförhandlingen.

Därtill är det rimligt att de har påverkats av polisens pådrag och frågor under antagande att misshandel ägt rum. Dessa handlade om en spark, vilket inte är det som huvudvittnet visade under huvudförhandlingen.

Det är fastställt att avståndet, fågelvägen, är i intervallet ca [30m, 210m] och kringinformation tyder på att den bortre delen av intervallet är troligast. Uppskattning med genomsnittshastigheter för jogging och gång ger en rimlig uppskattning av läget som matchar ovannämnda upplysningar och resulterar i ett avstånd på ca. 90-120m. Detta innebär en möjlig brottsplats antingen där polisbilderna är tagna eller som pekats ut av ena vittnet; samt ett läge för vittnena som är förenlig med bevisningen. Rekommendationen för elitdomare inom fotboll är inom 20m vid bedömningar.

De vetenskapliga bevisen som lagts fram redogör för mekanismer för falska minnen, vars kriterier förutsättningarna för vittnesmålen uppfyller. Händelsen har enligt uppgifter gått snabbt; och vittnena blev från början påverkade av information och förväntningar om vad som egentligen hänt från målsägande och auktoriteter. Villkoren skulle vara utmanande för fokuserade elitdomare, tränade att se överträdelser som liknar fällningen i detta mål, även om de antas göra sitt bästa för att göra rätt bedömning.

I slutändan är det målsägande som väljer att springa tätt intill mig och uppgifter om mitt agerande är förenliga med att jag försöker väja undan eller stå på mig för att minska skaderisken. Vittnesmålen är samstämmiga i att jag gick medans målsägande mötte mig med fart. Detta sker på en bred blöt grusväg, med gott om utrymme för att se sig om och välja rutter.

Av dessa skäl är det **inte** ställt bortom rimligt tvivel att jag (a) har fällt målsägande till marken med våld (b) har fällt målsägande till marken med uppsåt att skada honom (c) att målsägande **inte** provocerat.